Ч. 57. Львів, четвер дня 11. (24.) марця 1904. Річник VIII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . . 1·70 кор
За границею.
на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. **пл. Домбровского (Хорунщини).** Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Гроза для австрийскої годівлї товару.

(X) Недавно вказали ми на грозу для економічних справ з боку нинїшних економічних відносин, викликаних парляментарним розладом. Нїмецка »Господарска Рада« в Берлинї ухвалила на своїх загальних зборах (від 9—12 лютого) таку постанову: »На основі висліду спису населеня і товару за останних 30 лїт є се річию певною, що нїмецка господарка має спромогу покрити запотребованє населеня що-до товару і мяса без заграничного привозу. Мимо значних шкід заподїяних нашій годівлї товару занесеними з заграницї пошестями в тім часї, мимо значної конкуренциї, викликуваної аж до минулого року заграничним привозом мяса супроти краєвого мяса, на останку наслїдком збільшеного привозу товару, мимо зовсїм недостаточної охорони цлової можна не лише числово виказати значний зріст всїх родів товару з виїмкою овець, але зріст ішов в парі із значним зростом населеня в Нїмеччинї. Вислїд останнього спису товару з 1902 р. що-до зменшеня числа товару треба приписати лише тій припадковій обставинї, що надзвичайний спис сей зроблено по вельми посушних роках 1900 і 1901, котрі приневолили Нїмеччину до тимчасового значного обмеженя засобу товару. Нїмецка »Господарска Рада« поручає вибраною раз дорогою дальше помножувати засіб товару і висловлює надію, що нїмецка господарка і дальше буде дбати про сильний розвиток нїмецкої годівлї товару, щоби могла власними засобами вповнї покрити запотребованє мяса в Нїмеччинї. А ту задачу можна буде тривко сповняти, наколи згадані в горі нїмецкій годівлї товару заподїяні важкі шкоди будуть тривко усунені відповідною охороною нїмецкої продукциї товару. Щоби нїмецка господарка могла сповнити свої задачі що-до годівлї товару, треба, щоби: 1) цла що-до товару в нових торгових договорах були відповідно вимірені а іменно, щоби а) підвисшено цла що-до ваги рівномірно високо для всїх родів товару б) до відповідної висоти, 2) щоби не злагоджено ветеринарийної охорони на границї, а противно заострити, а особливо щоби знов не заключено такої конвенциї в справі товарячої пошести, яка тепер обовязує з Австро-Угорщиною. 3) Закон про оглядини різного товару і мяса і про привіз приправлюваного мяса мав бути так змінений, щоби вудженини і смалець були виключені від ввозу«.

Сї постанови нїмецкої »Господарскої Ради« не потребують близшого поясненя, щоби зрозуміти, яка незезпечність грозить з сего боку нашій годівлї товару. А гроза та ще тим більшою стає, коли подумаємо, що нові договори торгові, як се вже тепер зовсїм недвозначно голосять, мають бути переведені без державної ради на основі § 14-го.

Промисл, яко головний дорадник правительства, на тім лише скористає, а інтереси аґрарників будуть тепер як і давнїйше видані на поталу користь промисловцїв. Тим то всї круги хлїборобскі повинні тепер звернути пильну бачність ще в останній рішучій хвилї на енерґічну оборону хлїборобских інтересів, щоби приневолити до усуненя всїх тих перепон при заключеню торгових договорів.

При сїй нагодї звернемо ще також бачність наших хлїборобів на замітку, яку недавно подала Deutsche Agrarkorrespondenz: »Нам здає ся, пише она, що австрийскі хлїбороби не конче тим пособляють своїм оправданим інтересам, що они головно добивають ся о можливі пільги для вивозу товару і мяса до Нїмеччини, замість передовсїм подбати про замкненє своєї годівлї товару перед сусїдними краями із Сходу. На основі австрийскої статистики се є річ певна, що за вивезений товар з Австриї на захід до Нїмеччини мають они відповідний привіз товару до Австриї із східних країв. Отже наколи австрийским хлїборобам поведе ся замкнути для східних країв сей привіз товару, то через те осягнуть они далеко більше підвисшенє цїн свого товару, як коли би сербскі і румуньскі цїни товару мали впливати через Австрию аж на Нїмеччину і тим способом нам усїм псували цїну. Тодї нїхто не буде мати користи, бо й Австриї се не на руку, як она приневолена вивозити товар по низьких цїнах Отже й для Австриї се кориснїйше, наколи она, замість розширяти вивозовий отвір, лїпше зачинить ввозовий отвір, бо сим останним більше ввезуть, як першим вивезуть. Всяке змаганє, щоби вивіз до Нїмеччини улекшити низькими товарячими цлами, уживає нїмецке правительство і єго противники яко »цїнний материял«, щоби поборювати домаганє австрийских хлїборобів о високі австрийскі цла від товару. Може би австрийскі хлїбороби приглянули ся раз відворотній сторонї медалю«.

Ся замітка має ту цїль, поставити Австриї ясно і рішучо услівє, щоби Австрия зачинила тїсно границю проти всякого ввозу товару і мяса з Росиї і Балканьских держав, наколи Австрия хоче рефлєктувати на удержанє ввозу товару до Нїмеччини. Се домаганє видає ся нам зовсїм оправданим, позаак вивозова спромога і вивозове запотребованє Австро Угорщини що-до товару зовсїм не є небезпечне для Нїмеччини так з огляду на ветеринарийні справи як і цїни. Але можна побоювати ся обниженя цїн худоби і в Нїмеччинї і в Австро-Угорщинї, наколи убуток наслїдком вивозу товару до Нїмеччини будуть поповнювати привозом з Росиї, Румунії і Сербії. Для того наші хлїборобскі полїтики повинні пильно дбати, щоби зачинити всякі отвори для ввозу товару до нас, щоби ми мали свобідний вивіз до Нїмеччини запоручений.

З судової салї.

(Конець).

Ще про одно справдї ренеґатске виступленє п. Верґуна позволю собі згадати тут. В осени 1904 р. мав відбути ся конґрес славістів в Петербурзї. Приготовлюючий комітет відбував засїданя ще минулого року на весні і ухвалив щоби при рефератах і дискусиї допустити всї славяньскі мови. Отже орґан п. Верґуна, в обаві, щоб на згаданім конґресї не загомонїла і українська мова, якою говорить трийцять мілїонів російского населеня, написав (гл. Кн. VI. Лїт. наук. Вісн. з 1903.):

»Ми позволимо собі з тої причини висловити побоюванє оправданє зрештою достаточно сумним досьвідом деяких попереднїх подібних підприємств, прим. при нагодї XI археольоґічного зїзду в Київі, що такою доволї неясною стилїзациєю сеї постанови відкриваєть ся пригідна фірточка для недостойних відступів (sic!) ріжних славяньских »областныхъ« сепаратизмів. Так прим. уважаючи на деякі признаки і недоговірки в пресї(?), вже тепер можна предвидїти, що представителї львівського »Товариства ім. Шевченка«, нараз забудуть цїлковито сю мову і користуючись відкритою дїркою, може знов попробують перевести нею свій »отдѣльный русько-украінській языкъ«. А що найвисший науковий ареопаґ славяньского сьвіта, яким не можна не вважати російської Академії Наук, ніяких подібних сепаратистичних з'усиль і підступів признавати і таким чином потверджати не може і не згодить ся, — в чім не може бути сумнїву, — то через те вони знов осягнуть відповідну нагоду прокричати сотий раз про нову прояву варварської самоволї над ними, насильства і т. п.«

Що-до заміту »Hochstappler-ства, то я поминаю сю обставину, що п. Верґун як син убогих, селяньских родичів опинив ся у Відни і тут в короткім часї зумів придбати собі средства до вигідного, а навіть засобного житя, средства удержаня з загадочних, бо не явних жерел, так що загальна опінїя висказувала ріжні сумнїви і здогади в тім напрямі. Я не тикаю того, бо піднесений в »Русланї« заміт не відносив ся до материяльної сторони дїяльности п. Верґуна, а до єго полїтичного становиска і се назвав іменем шантажу, — Hochstappler-ством. Вже само видаванє московского місячника в австрийскій державі, де нема анї московских кольонїстів, анї взагалї російских інтересів, не почиває на реальних основах, а закравує на шантаж, о скілько не опирає ся на підмогах російского правительства. Бо для когож, питаю ся, видає сей місячник? Для австрийских Славян? — ось що один з них сербский учений Л. Стоянович пише таки в тім самім орґанї п. Верґуна (гл. »Л. Н. В.« IV кн. 1901 р.): „Житє нас усїх (Славян) нахиляє нас до Заходу, особливо-ж до Австриї та Нїмеччини. Цїла майже наша торговля, ввозова і вивозова, вяжеть ся з тими обома державами. Зараз по першім кроцї за границею здибуємо ся з нїмецькою мовою. Тимчасом на чім опираєть ся наша звязь із спорідненою, але далекою Росиєю? Нї торговлї, нї зносин не маємо нїяких. Деколи впаде до Білграду якийсь російський славіст на кілька тижнїв в інтересї своєї науки, але в нутрі краю в багатьох місцевостях нїхто нїколи не видїв нїякого Росиянина. Нї одному купцеви непотрібна російська мова, а з інтелїґенциї як хто навчить ся по російськи, то швидко забуде. Колиж так стоїть справа в балканьских державах, то щож

говорити про Славян у Австриї і Німеччині, де німецька мова — державна“?

П. Верґун любить їздити по славяньских зїздах і там висувати ся, як репрезентант — але кого — сего і він сам не може означити докладно, анї нїхто не знає з тих, що єго толерують на тих зїздах. На всякий спосіб не репрезентує нїкого з Австриї, хиба тільки когось з Росиї. Але мимо того жирує ся як „червоно русский Малорос“ і хоче відгривати ролю репрезентанта Галичини. З тої причини прийшло навіть до сцисиї на зїздї славяньских журналїстів в Дубровнику між п. Верґуном а редактором Осташевским-Бараньским, який запротестував против того, щоби Верґун узурпував для себе мандат з галицкої Руси з нагоди неприсутности Русинів на зїздї. Там також виступив був п. Верґун против резолюциї д-ра Здзєховского, противної росийскому панславізмови, а підносячої потребу основаня Союза славяньских дневникарів. Ухвалою резолюциї д-ра Здзєховского зїзд задокументував, що росийский панславізм п. Верґуна не має почви в Австриї. Але не досить на тім, п. Верґун їде до Любляни і там держить відчит дня 3. цьвітня 1901. р., він відвідує Білград і Софію — всюда очивидно з тою місиєю, щоби ширити ідею росийского панславізму. Хоть і се дивно, звідки у него стало гроша на ті подорожи, то ще більше чудує, який інтерес має він, галицкий Русин в такій енерґічній пропаґандї росийского панславізму? Бо не досить того, він їде до самої-ж Росиї і самих Москалїв переконує в тім, чому они самі не вірять: що всї Славяни повинні зречи ся своєї національности в користь росийскої!

От на таку тему держав п. Верґун відчити в Київі, в Москві і в Петербурзї. В Київі привитали єго слухачі за те кальошами та кріслами, якими шпурали єму в голову та свистом і прізвищами, яких певно не можна навіть рівнати з тими, що були ужиті в інкримінованій повинцї „Руслана“. Не лїпше пішло єму і в Москві, але на жаль нема у мене під рукою росийских часописий, які мимо цензури досить драстично описали були сї події. Одним словом п. Верґуна принимано там як ренеґата і полїтичного шарлятана. Про відчит в Петербурзї помістив в Kraj-у ч. 7. з 1. марця (16. лют.) 1901 р. др. Baudouin de Courtenay, бувший професор на краківскім, а відтак на петербурскім унїверситетї (обжалований відчитує з картки по польски): »Я слухав п. Верґуна »доктора фільософії« і подивляв певність себе і відвагу, з якою »Всеславяне« з монархії Габсбурґів числять на лицарску і конвенціональну наївність росийских читачів і слухачів обох полів, як сьвітских, так духовних, як цивільних, так і військових. Я слухав п. Верґуна, »доктора фільософії«, але дармо силкував ся спіймати провідну нитку в тій запутанинї мислевої тьми та репортерскої номенклятури. Мої думки відбігали про те, з конечности далеко і блукали в ріжних сферах, аж вкінци затримали ся на цїлім рядї вмерлих і живих мислителїв та публїцистів, яких науки відбили ся карикатурним відголосом у висновках п. Верґуна. Доси не чули ми і певно не почуємо анї про все-романьску, анї про все-ґерманьску мову. Так само правдоподібне повстанє одної і одинокої всеславяньскої мови. Аби могла зявити ся подібна мова, як мова культури і творчости всїх Славян, мусїли би завмерти теперішні, менше або більше розвиті славяньскі мови: польска, ческа, сербска і т. д. На те одначе не заносить ся якось«.

Звязаний росийскою цензурою учений, навівши фантасмаґориї про загальний один славяньский язик, яким би мала стати московска мова, каже на пів наївно, на пів іронїчно: »na to się jakoś nie zanosi...« але нас нїчо прецїнь не зупиняє назвати річ по імени, що така idee fixe є або ідіотизмом, або полїтичним Hochstapplerством. Коли се перше годї припустити, то тим другим не може ся п. Верґун чути обидженим, бо се є річевим означенєм єго полїтичної »всеславяньскої« кариєри.

Коли обжалований довів до кінця свою промову, переривану частенько предсїдателем трибуналу, який цїлу справу старав ся звести до тїсного доказу на слова „рублехап“, „платний московский аґент“, „росийский шпигун“ — почали ся питаня на сю тему. Др. Заяц спитав ся обжалованого між иншим, чи знає, скілько передплатників має „Славянскій Вєк“, а по запереченю сего обжалованим, відчитує касове справозданє з видавництва, поміщене в послїднім числї мин. року. З того виходило би, що »Славянскій Вєк« мав 1123 передплатників, з того 94 дарових, 36 за обміну, 38 для товариств безплатних. З решти далеко більша половина, бо 654 передплатників було в Росиї, в Галичинї тілько 111, а решта по трохи по инших славяньских краях, а головно в Америцї. Приходу було 9.500 К — отже навіть після власного звіту видавництва недостаточна сума, щоби оно оплачувало ся у Відни. На дотичний заміт оборонця д-ра К. Левицкого відповів др. Заяц іменем свого клїєнта, що він не потребує жити з видавництва, бо як кореспондент »Нового Времени« дістає 300 рублїв місячно жалуваня за телеґрами, а від статий ще осібно по 10 копійок від стрічки. Др. Кость Левицкий приняв се признанє в користь оборони, бо така висока платня »за телеґрами« не є нїчим иншим, як московскою синекурою. Дальше оборонець виказав, що акт обжалованя є хибно уложений, бо надто загально і зажадав, щоби обжаловуюча сторона сперецизувала, якими іменно словами і фактами чує ся обиджена, бо коли пр. неґує єствованє окремої українскої народности, то не може чути ся обидженою назвою ренеґата і народного зрадника. На візванє предсїдателя трибуналу др. Заяц вчинив се і сим покінчено переслуханє першого обжалованого.

З черги приступлено до переслуханя другого обжалованого д-ра Евгена Левицкого. Обжалований зачав від того, що перечитав і розібрав коротко інкриміновану новинку, а опісля говорив менше більше так: Приватний жалобник скаржить мене виключно о те, що я подав факт, як він твердить, неправдивий а такий, що може понижити єго честь в опінїї загалу. Після жалоби розходить ся отже виключно о те, чи факт, що п. Верґун подавав ся о субсидию, правдивий чи нї. Однак річ має ся инакше. Я і нинї не тверджу, що подане вносив Фальбійчук — чи як кажуть »Ст. Пет. Ведомості: »Дальбійчук«, бо подане о субсидию вийшло в кождім случаю від русофільскої клїки у Відни, а імя петента супротив того не має нїякого значіня. Русофільска клїка робить все солїдарно, після спільно обдуманого пляну і она є інтелєктуальним автором дотичного поступку, хочби й правдою було, що формально вніс подане не сам г. Верґун, але якийсь инший незвісний близше чоловік. Коли отже пізнїйше було в »Дїлї« і »Руслані« занотоване імя петента Фальбійчука за С. Ведомостями, то се було виключно зареєстроване факту, з котрого жалобник не може витягати консеквенций що-до мнимого признаня неправдивости першого нашого донесеня. Коли б однак п. Верґун — як твердить — справдї не був тим петентом о субсидиї в радї громадскій в Петербурзї, то і тодї не міг би домагати ся покараня обжалованих за обиду чести, а то з отсих причин: Г. Верґун є аґентом росийского правительства і побирає з Росиї вже від ряду лїт субсидиї на веденє русофільскої пропаґанди, а яко такий не має права жалувати ся за одно хадатайство, коли по правдї цїла єго полїтична екзистенция полягає виключно на материяльних субсидиях з Росиї. А що г. Верґун є в дїйсности платним аґентом росийскої держави, се є не тілько річ ноторично звісна, але се можна довести також всїлякими материяльними доказами. Знаю г. Верґуна від єго часів академічних — казав обжалований — і слїджу єго кільканайцятьлїтну публичну дїяльність, а жерела, з яких г. Верґун бере средства для своєї екзистенциї і пропаґанди, не улягають в очах моїх і всїх, що полїтикою займають ся, нїякому сумнївови. Вже в часах академічних було публичною тайною, що всякі галицко-рускі ренеґати проживаючі у Відни одержують материяльну поміч з Росиї, а що-до п. Верґуна стало ся се неоспоримим і всїм відомим фактом, коли по унїверситетских студиях повернув з своєї подорожи з Росиї. Від того часу бачимо п. Верґуна, котрий не мав нїяких власних гроший, в ролї незвичайного росийского аґента, котрий заховував ся і жив так, як би міг заховувати ся лише тисячами виеквіпований тайний дїяч якоїсь держави. П. Верґун в тім часї їздить з відчитами по Росиї, робить висококоштовну мандрівку по Балканї, а в р. 1901 засновує часопись »Сл. Вєк«, котрого видавництво вимагає найменше 10.000 зр. річно. Та часопись є видимим центральним орґаном для добре зорґанїзованої русофільскої аґентури цїлої Австриї, де дорогою „русофільских статий“ вносить ся оферти до росийского правительства, а де дебютував також зі статею звісний шпіон Осолїньский, котрому др. Верґун подав дальшу адресу головного заступника тайної русофільскої пропаґанди ґен. Кереєва. Що впрочім весь полїтичний сьвіт знає і уважає д-ра Верґуна за платного аґента Росиї, се вказують події в часї зїзду славяньских журналїстів і тодїшні голоси частини перусофільскої преси — вказують слова ческого публїциста Черного, котрий в Slovansk-ім Přebled-і виразно каже (в зошитї з сїчня, котрого дотичний уступ обжалований відчитав), що Верґун зі своїм „Сл. В.“ стоїть на службі Побєдоносцева і Комарова та „бюрократичних росийских кругів“ (отже правительства) — а вкінци і послїдна інтерпеляция в парляментї пос. Гавка і тов., де представлено Верґуна яко росийского аґента, а то з приводу єго одної заяви на послїднім русофільскім вічу Славян в Відни. Супротив тих всїх поторичних фактів є по просту сьмішне, коли п. Верґун чує ся обиджених — а цїла жалоба є лише фінтою, щоб зловивши за один дрібний і нїчого не говорячий факт і зискавши в той підступний спосіб вирок, мати опісля паравaн і арґумент для цїлої безлїчи инших і без сумнїву поганих вчинків.

Що-ж до другого мотиву, задля якого п. Верґун не може домагати ся покараня обжалованих, то він лежить в натурі правній єго жалоби. Тут бесїдник вияснив, що сам факт внесеня поданя о субвенцию не є ще мотивом до обиди в змислї закона, а абстрагуючи, що се взагалї квестия полїтичних поглядів чи таке побиранє субвенций є негарне і понижаюче, приватний жалобник поступав собі ще тенденцийно, обмеживши ся на одну фактичну дрібницю в тій цїли, щоби не допустити доказу правди взагалї на єго платну через Росию публичну дїяльність. Проти того обжалований рішучо протестує, домагає ся допущеня доказу правди, а в кождім случаю звільненя єго супротив дїйсного стану річи від всякої вини.

Відтак оборонець др. К. Левицкий заняв слово і зазначив, що з огляду на недокладне уложенє акту обжалованя, обвиненій стороні не було можливо вести оборони і подавати сьвідків перед розправою. Колиж аж тепер наступило усталенє закидів, то в виду того оборона хоче вести доказ правди на ось які факти: 1) що ґаспадін Верґун за академічних часів удержував ся з росийских субвенций (1889—1894 р.), 2) що 1895. р. їздив до Росиї по запомоги та вернув ся з синекурою кореспондента „Нового Времени“, де мав доносити про рух Русинів в Австриї і поступи панросийскі, 3) що з тих росийских фондів відбував в рр. 1896. і 1897. подорож по Балканї, 4) що в 1901. р. їздив з відчитами до Київа, Петербурга і Москви, аби повеличати ся успіхами своєї полїтичної акциї на річ панрусизму, 5) що за росийскі гроші видає у Відни від 1901. р. „Славянскій Вєк“ в дусї панросийскім і ренеґатскім, 6) що 1902/1903 до Союза журналїстів в Австриї не приступили рускі і часть польских журналїстів з тої причини, що там приняли московского аґента Верґуна і 7) що перед двома тижнями на русофільских зборах у Відни, п. Верґун, як неофіцияльний відпоручник росийского правительства запевняв Чехів, що Росия допоможе їм в кожду пору в їх борбі з ґерманїзмом, як се і зазначено в інтерпеляциї пос. Гавка і тов., внесеній в державній радї, 8) що „Славяньскій Вєк“ є прибіжищем для всїх темних духів, які потайно і явно трудять ся на шкоду нашої держави і українського народу, хотячи підготовити тут почву для панрусизму — як се виявило ся в процесї Осолїньского. Для переведеня доказу правди цитує оборонець сьвідків в числї шістьох і жадає відроченя розправи. Трибунал по нарадї відкидає внесеня оборони що-до взиваня сьвідків і замкнувши доказове поступованє, відрочує розправу до год. $^1/_2$5. пополудни.

———

Перед остаточними виводами сторін пополудни, заняв слово др. Заяц і в довшій промові старав ся подати немов щось в роді резіме цілої розправи. Предсідатель перериває єму кілька разів, толкуючи, що се належить до остаточних виводів, але др. Заяц замічує, що се єго остатний вивід і говорить дальше. Вкінци, коли предсідатель загрозив відобранєм голосу, заступник обвинителя заявляє, що в виду того, що з перебігу розправи др. Верґун одержав повну сатисфакцию, він відступає від дальшої розправи. Предсідатель оголосив увільняючий вирок і замкнув розправу. Ось як виглядає сатисфакция ренеґата!...

Допись.

З Гуцульщини.

(*Справа Михайла Бодорєка і Лейби Морґенштерна*).

Гуцули звикли просити мене до списаня завіщаня, а коли до сего нема сьвідків відповідних, так „принаймій, аби татко послухали, щ му казати“. До такого слуханя запросив мене 4/1 1898 Проць Бодорєк, гуцул з Перехресного, при чім оповів, що винен жидови Лейбі Морґенштернови в Косові 264 зр. 50 кр.—Проць Бодорєк помер 17/2 1898.

В марті 1902 чую я, що жид „полагодив“ сина покійного Проця Бодорєка на 390 зр. і тілько з доброго серця, коли гуцул почав дуже чіхатись, бідкатись, спустив на 316 зр.: „Я тобі дарую 74 леви“ (зр.) Кличу я гуцула до себе і переконуюсь, що він жидови віддав a conto того довгу: 1) на Спаса (26/5 1898) 30 зр., 2) на „Спаса“ (8/6 1899) 100 зр., 3) на »бичкову“ (10/4 1900) 20 зр., 4) на „козмєна“ 4/11 1901) 50 зр., тож віддав разом 200 зр. „Спас“ (Вознесеніє), „бичкова“ і „козмєна“ то дни ярмаркові, в котрі гуцули звикли довги сплачувати.

Роблю карне донесенє. Суд в Кутах зі всякою щиростию переслухує мене, покривдженого і сьвідка при „полагоді“ на 316 зр. зглядно 390 зр. Жид в страху. Приїздить по кілька разів з Косова до Перехресного, просить гуцула, щоби відступив від процесу „бо я помилило сї, ви (уже ви- а не ти-кає) мені тілько не винно“. Гуцул підтримуваний мною не подаєсь, тож жид благає війта і других гуцулів аби єго полагодили з гуцулом. — Так жид, як і я з гуцулом надієм ся акту обжалованя, а ту ц. к. прокуратория дер. з дати Kołomyja 8/6 1902 St. 829/2 nie znalazła powodu do ścigania sądowo-karnego Leiby Morgensterna o zbrodnię z § 197 u. k. — Се рішенє мусїло зачудувати самого судию слїдчого. — На таке рішенє „полагодивсь“ гуцул з жидом, котрий єму дозичив 20 зр., на 180 зр., бо жид тепер „великий“ і чуєсь щасливим „бо хто годен права дійти з жидом!“ І ще ласка, що жид не стягнув 390 зр. з гуцула!

Донесень карних про кривди гуцулів вношу я дуже богато і дуже часто стрічаюсь з подібним рішенєм прокураториї, як повисше. Звідував ся про причину і у судовиків і у прокураторів. Обяснювано мене на двоякий лад: судовики казали, що такі доходженя застановлюють ся зі згляду на обтяженє скарбу держ. коштами (для сьвідків) і що на се мають пракуратори Wink, — а прокуратори знову казали, що много з судиїв слїдчих є мало — або й цїлком не вправних в лихварских справах і тому такі справи упадають. На перше відповім: чому не щадять, коли йде о дрібні справи нїби полїтичні?! На се даю доказ: Перед кількома лїтами читав я зібраному в церкві народови пастирский лист австрийского епископату. Жандарм Cymbalista (nomen — omen) зробив донесенє до староства, що справа іде о вибори — і менї виточено слїдство. До того слїдства покликано кількадесять сьвідків і то до суду в Косові, елїмінуючи суд, до котрого я приналежний і в окрузї котрого „сподїяв ся злочин“. Через делеґованє иншого суду прибільшено знатно кошти слїдства, отже-ж не щаджено. — На друге відповідаю, що є щось в тім. Маю досьвід за собою, що малі виноватцї були покарані, а великі виходили безкарно, бо, як каже гуцул, муха зловить ся в павутинє, а биндєк (чміль) пробє ся“.

Іван Попель, парох Довгополя.

Новинки.

— **Календар**. В четвер: руско-кат. Софронїя патр. єрус.; рим.-кат. Гавриїла Арханг. — В пятницю: руско-кат. Теофана, Йосафата; рим.-кат. *Благовіщенє*.

— **Протекторат над Руским Товариством Педаґоґічним зволив ласкаво обняти Єго ц. к. Величество Архикнязь Фердинанд Кароль, брат Наслїдника Престола, проживаючий під пору на Градчинї в Празї.**

— **З львівского унїверситету**. В зимовім семестрі числив львівский унїверситет 2747 слухачів, в тім числї слухачів звичайних 2392, а надзвичайних 169 і слухачок 28 звичайних, 116 надзвичайних, госпітанток 19 і фармацевтів 23. Після віроісповіданя числив львівский унїверситет: римо-католиків 1369, **грєко-католиків 813**, православних 3, вірменьского обряду 6, евангеликів 8, мемонїтів 1, Жидів 543, безісповідних 4. Після народности було на львівскім унїверситетї: Поляків (враз з Жидами) 1 33, **Русинів 797**. Болгарів 3, Нїмцїв 8, Американцїв 3, Мадярів 2, без народности 1. На правничім видїлї було вписаних 1314 слухачів (з того звичайних 1292, надзвичайних 22), між якими Русинів 267; на богословскім 418 слухачів (з того 308 звичайних і 90 надзвичайних), між ними Русинів 305; на фільозофічнім 913 (звичайних 682), між ними Русинів 216; на медичнім 102 (звичайних 90), з яких Русинів 9. Коли від загального числа Русинів 797 відтягнемо 305 богословів, то **на сьвітских видїлах було Русинів 492**. Число Русинів взагалї так велике, як ще жадного року не було і оно сьвідчить найкрасше про жизненність і потребу окремого, руского унїверситету. Вже нинї число студентів Русинів на львівскім унїверситетї є майже о 200 голов більше, як число всїх студентів, вписаних на унїверситет в Чернівцях.

В лїтнім семестрі заповіли на фільозофічнім видїлї професори Русини такі виклади:

Проф. М. Грушевский: »Історія України-Руси XI – XII в.« (2 год. тижнево), »Суспільно-полїтичний устрій вел. кн. Литовского в XV — XVI в.« (1 год.), »Вибрані питаня з історії Східної Европи« (1 год.), »Історичні вправи« (1 год.)

Проф. Ол. Колесса: »Старинний роман і повість на Руси« (2 год.), »Історична граматика українсько-руской мови« (дальше—2 год.), »Практичні вправи з обсягу українсько-руського письменьства і мови« (1 год.), »Семінар для українсько-руської фільольоґії« (2 год.)

Проф. К. Студиньский: »Ориґінальне руске письменьство до половини XIII в.« (докінченє — 2 год.), »Складня церковно-славяньскої мови, з поглядом на руску граматику« (докінченє — 2 год.), »Лїтературні вправи« (1 год.)

— **Аматорске представленє у Львові**. Заходом драматичного товариства ім. Івана Котляревского відбуде ся в великій салї товариства „Ґвязда“ дня 26. с. м. аматорске представленє »Лови на мужа«, комедия в двох актах А. Фредри. Представленє попередить часть музично-вокальна з ласкавою співучастию п-ни А. Крушельницкої, п. М. Волошина і скрипкара п. Панькова: Проґрама: Шевченко Лисенко »Як би менї мамо намисто« відсьпіває п-на А. Крушельницка; Д. Січиньский »Як почуєш в ночи«, відсьпіває п. М. Волошин; Ф. В. Ернст »Елеґія«, Вєнявский »Леґенда«, в дограє п. Паньків. — Цїни місць: І-рядні крісла 2·40 К, ІІ-рядні 1·60 К, ІІІ-рядні 1·20 К, партер 80 с, для п. п. учеників 50 с. Білєти можна набувати перед представленєм у п. Сушка, урядника »Днїстра«, Ринок ч. 10. В дни представленя від 6. год. вечером при касї. Початок точно о $7\frac{1}{2}$ год. вечером.

— **Тарасове сьвято у Львові**. В пятницю дня 25. с. м. о $5\frac{1}{2}$ год. вечером відбуде ся в великій сали »Народного Дому« заходом учеників рускої ґімназиї концерт в честь Тараса Шевченка. Проґрама: Часть І. 1) Січиньский: „Над гори до хмар“, хор муж. при акомп. форт. 2) Вахнянин: З опери „Купало“: а) Дума, б) Ария Максима, бас. соля при акомп. форт. 3) Шевченко-Січиньский: „Лїчу в неволї“, хор міш. 4) Шевченко: „На Вкраїну“, декл. 5) Gurlitt: Trio 1—2. 6) а) Вахнянин: Молоді сни. б) Beethoven: Пісня вечірня, хор. муж. Часть ІІ. 1) Шевченко-Лисенко: Квартет сольовий з хором з ораториї: „Радуй ся ниво“. 2) а) Ф. Колесса: „Ой умер старий батько“. б) Abt: „Добраніч“, хор. муж. 3) Шевченко: „Посланіє“, декл. 4) E. Grieg: З „Peer Gynt“: »Смерть Ази« і »Танець Анїтри«, відограє орхестра. 5) Шевченко-Лисенко: Кантата на вічну память Котляревскому, хор міш. — Хори під артистичною управою Вп. проф. Вітошиньского. Добровільні датки на товариство »Руслан« приймає ся з подякою. Рано того дня буде такий самий концерт виключно для учеників.

— **Із Станиславова** доносять нам: Вечерницї в память 43. рок. смерти Тараса Шевченка, відбудуть ся в Станиславові в понедїлок дня 28. с. м. в сали тов. ім. Монюшка заходом »Бояна« і прочих місцевих товариств українсько-руских. Проґрама: 1) Goldmark: »Heimchen am Hard« відограє повна орхестра 24. п. п. під проводом капельмайстра п. Ф. Соучка. 2) Вступне слово виголосить п. проф. др. Кирило Студиньский. 3) Лисенко: Хор з опери »Втоплена« відсьпіває хор. »Стан. Бояна« в супроводї фортепяна. 4) Beriot: »VII концерт«, сольо скрипкове в супроводї фортепяна відограють п. п Слонєвска і Гузарева. 5) Д. Січиньский; »Непереглядною юрбою« відсьпіває муж. хор »Стан. Бояна«. 6) Шевченко: »Кавказ«, декл. п. Смеречиньского. 7) Сольо тенорове, відсьпіває в супроводї фортепяна п. Мих. Волошин. 8) Ed. Grieg »Peer Gynt« Суїта Nr. 1. а) пісня поранна; б) смерть Ази; в) танець Анїтри; г) на полонинах короля гір, відограє повна орхестра 24. пп. під проводом капельмайстра п. Ф. Соучка. 9) Нїщиньский: „Вечерницї“ відсьпівають міш. і муж. хор „Стан. Бояна“, в супроводї повної орхестри 24. пп. — Цїни місць: Льожі І—Х по 14 К, прочі по 10 К. Фотелї по 3 К, крісла 1-рядні і бальконові по 2·40 К, крісла 2-рядні по 1·40 К, партер 60 с, ґалєрия 40 с. Початок точно о 8. год. вечером. По концертї відбуде ся комерс в реставрациї „Рояль“ при ул. Собіского.

— **Сесия державної ради відрочена**. По безуспішнім вчерашнім засїданю, яке виповнило дословне читанє внесень та інтерпеляций і поіменні голосованя, президент палати ґр. Феттер відчитав письмо президента кабінету, відрочуюче державну раду і зложивши послам желаня веселих сьвят, замкнув засїданє.

— **„Захар Беркут“ ілюстрований**. Накладом п. Якова Оренштайна в Коломиї, заслуженого вже на поли видавництва руских ілюстрованих карток, появила ся нова серия (10) переписних листків з ілюстрациями до історичної повісти Івана Франка „Захар Беркут“. Автором ілюстраций є п. Я. Петрак, талановитий артист-маляр, який мимо тяжкої задачі вивязав ся з неї загалом вдоволяючо. Сцени з повісти, зображені на картках, дібрані як не мож лїпше, а виконанє їх що-до перспективи, осьвітленя і рисунку поправне і влучне, так що ілюстрациї мило вражають око видця. Сї картки вартісні не лише як переписні листки, але становлять наглядне доповненє Франкової повісти, яку кождому безперечно доводило ся читати. І з сеї причини годило б ся побачити ново видані ілюстрациї, а тим самим піддержати видавництво.

— **Пожарний „Сокіл“ в Сороках коло Львова** засновано на статутах львівского „Сокола“. Ц. к. намісництво затвердило вже статут.

— **Військова бранка** в окрузї команди XI корпусу (львівского) відбуде ся в отсих місцевостях і речинцях: Скалат 13—23. цьвітня, Теребовля 25. цьвітня до 3. мая, Збараж 5—11. мая, Тернопіль 13—31. мая, Косів 2—11. мая, Жабє 13. і 14. мая, Снятин 16—27. мая, Печеніжин 13—18. цьвітня, Коломия 20. цьвітня до 4. мая, Сокаль 13—27. цьвітня, Львів (повіт) 29. цьвітня до 11. мая, Львів (місто) 13—31. мая, Мости великі 13—16. цьвітня, Жовква 18—26. цьвітня, Ходорів 13—16. цьвітня, Бібрка 18—23. цьвітня, Перемишляни 25—30. цьвітня, Глиняни 2—5. мая, Рогатин 7—14. мая, Бурштин 16—25. мая, Підгайцї 13—23. цьвітня, Бережани 25. цьвітня до 6. мая, Обертин 13—18. цьвітня, Городенка 20—27. цьвітня, Галич 29. цьвітня до 4. мая, Станиславів 6—16. мая, Надвірна 18—28. мая, Богородчани 13—21. цьвітня, Товмач 23. цьвітня до 4. мая, Зборів 13—20 цьвітня, Золочів 21. цьвітня до 4. мая, Камінка струмилова 6—21. мая, Броди 13—26. цьвітня, Залізцї 23. цьвітня до 3. мая, Бучач 13—29. цьвітня, Чортків 30. цьвітня до 10. мая, Копичинцї 11—20. мая, Гусятин 21—27. мая, Борщів 13—21. цьвітня, Мельниця 23—30. цьвітня, Заліщики 2—6. мая, Тлусте 9—13. мая.

— **Замах на о. крил. Пакижа**. На основі полїцийного слїдства арештовано онодї слухача медицини Сєвина Сохоцкого і спершу замкнено в полїцийних арештах а опісля в слїдчій вязници при ул. Баторія. Сохоцкий признав ся, що насипав до склянок аршенику, але не в намірі отроєня о. Пакижа, лише »для шутки«! Від самого початку слїдства підозрінє звернуло ся на Сохоцкого, але він проворно відвертав від себе всї підзори та звалював вину на инших і старав ся надати сїй справі полїтичний підклад. На тій основі полїция перевела ревізию у кількох осіб, але не найшла нїчого підозріного. Тодї звернено увагу на Сохоцкого і тихцем єго слїджено, а вкінци в часї єго неприсутности переведено в єго мешканю ревізию, на основі якої єго арештовано. При ревізиї найдено у него повно склянок і фляшок з отруями і хемічними мішанинами, дальше манлїхерівскі набої, ріжні інструменти, прилади і посудини аптикарскі. При арештованю Сохоцкий поводив ся апатично. Факт всипаня Сохоцким отруї до склянок і масла в креденсї збув ся серед таких обставин: Дня 15. с. м. вечером Сохоцкий війшов до мешканя о. Пакижа з єго сестрінцею п. Анною Майоховою і коли п. Майохова пішла до дальших кімнат, Сохоцкий скочив до кухнї і всипав до склянок аршенику. По хвили вийшов з кухнї і жалував ся, що чує біль желудка. П. Май. заординувала єму чарку слабої горівки а опісля сильнїйшої, але біль не уступав. Тодї п. М. хотїла єму запарити склянку чаю. Сохоцкий зго-

див ся і тимчасом пішов до кухні напити ся води. Взяв склянку до рук і обертаючи єї на всї сторони, почав єї приглядати ся. П. Майовова вийшла за хвилю до кухнї, але коли хотїла пити воду з затроєної склянки, Сохоцкий спіймав єї за руку і крикнув: В склянцї є аршеник, я також отруїв ся! Сейчас казав покликати хлопця, аби приніс з аптики протиотрую, а іменно 10 ґрамів маґнезиї. Коли п. Майохова пішла до другої кімнати по папір на рецепту, Сохоцкий отворив креденс і всипав аршенику до масла.— Такі подробицї викрило слїдство, але Сохоцкий всему перечить. Який мотив грав тут головну ролю — не знати. Одно лише певне, що Сохоцкий є маняком, на що вказує єго минувшина. Ґімназияльні студиї покінчив з перепонами. Ще яко ученик I кл. ґімн. у Львові — як пишуть ґазети — хотїв застрілити професора. Прогнаний з ґімназиї у Львові поїхав до Перемишля, але й там недовго попасав бо прогнано єго за маніпульоване в фізичнім лябораторі, до якого добирав ся підробленим ключем. По прогнаню з перемиської ґімназиї Сохоцкий учив ся приватно дома і по матурі записав ся на медицину, де специяльно займав ся всякого рода отруями. До отруй приходив ріжними способами, навіть нелеґальними. Про маняцтво Сохоцкого оповідають богато; досить згадати, що при своїх експериментах мав витроїти дома кури, коти і т. п., нераз заживав трутину, а сейчас потім протиотрую, висадив динамітом дуба в своїм селї і т. д. Се все вказує, що у арештованого Сохоцкого »не всї дома«, та що годї трактувати єго поведенє на серіо.

— **Нову дефравдацию** викрито в львівскім маґістратї. Пропав заставний лист Тов. кред. земского на 1000 К, вложений фірмою Джіованїого яко вадиюм.

В кождій рускій хатї повинна бути на стїнї **мапа всеї Руси-України**, видана Р. Тов-ом педаґоґічним у Львові. (Величина : 75×59 пм.). Коштує лише **40 сот.** Молодїж при науцї чи забаві все буде мати перед очима наглядний образ нашої великої Вітчини.

Посмертні † оповістки

— **О. Весаріон Василь Кулик** Ч. С. В. В., упокоїв ся у Львові дня 22. с. м. в 54. роцї житя, а в 24. р. монашества. Похорони будуть в четвер 24. с. м. о 11. год. перед полуднем з церкви ОО. Василиян при ул. Жовківскій на Личаківский цминтар. В. є. п.!

Телеґрами

з дня 23. марця.

Відень. Після згідних інформаций нинїшних віденьских ґазет, державна рада зберe ся по великодни дня 14. цьвітня.

Азхабад. Кружляє чутка, що афґанїстаньского еміра отроєно.

Кольонїя. Петербурский дописуватель Koeln. Ztg. дізнає ся з військових кругів, що Японцї змарнували догідний час, коли могли мати перевагу над російским військом. Тепер Росияни нагромадили стілько війска, що сьміло могуть ставити чоло Японцям, бо перевисшають їх силою.

Льондон. Daily Mail доносить з Нїючвану що в ночи з 20. на 21. с. м. бачено коло Нїючвану 12 японьских кораблїв.

Петербург. Алексеєв доносить з Мукдену: Комендант фльоти в Порт-Артурі телеґрафує, що в ночи на 23. с. м. надплили до внутрішного порту два ворожі торпедовцї, але мусїли втїкати. Небавом прибула японьска ескадра і дала 100 стрілів на Порт-Артур. Російский ґранат влучив в один японьский панцирник.

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.

Від 16. до 31. марця 1904.

Нова величава проґрама!

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлю і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і 8. год. вечером. Що пятницї **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Християньский Календар МІСИОНАРЯ
на 1904 рік

коштує лише 50 сот., а з почтовою пересилкою 60 сот. Зміст богатий, ілюстрациї гарні. При закупнї більше примірників вельми значний опуст. Висилає лише за готівку: *Видавництво Чина св. Василія В. в Жовкві.*

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Лев Лопатиньский.

* * Конкурс на мужа
комедия в 5 актах з міського побуту.

Цїна 90 сот.

Через пять не довгих актів гумор дияльоґу і комізм ситуаций не дають упасти веселому настрови штуки, яка надає ся так для вистави аматорских кружків інтелїґенциї, як і для легкої лектури.

Набути можна в Ставропигійскій книгарни у Львові.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартісні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозити сховкові
(Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно і дискретно** переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділї депозитовім.

В книгарни Товариства ім. Шевченка і в книгарни Ставропигійскій можна дістати отсї працї видані проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучність ґімназий. Цїна 1 К.

Партийна полїтика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским »соколикам і паннам«). Ц. 50 с.

Социялїзм, етика і полїтика (під розвагу »старшим і молодшим«). Ц. 50 с.

Три перші працї зладжені на основі творів професора берлиньского унїверситету д-ра Фрідріха Паульзена.

Їдьте лишень ☛ ☛ на Гамбурґ!

пишуть своїм кревним і знакомим тії, котрі вже раз дорогу тую перебули.

Кораблї нашого товариства осягнули під зглядом скористи і безпеченьства сьвітову славу. Подорож від границї пруской до Гамбурґа тревае лиш 20 годин, і коштує 9 злр. 80 кр., єсли подорож тую підняло ся після наших вказівок. **До Канади висилаємо наших пасажерів осібними пароходами**, котрі їдуть просто до Канади, і не треба нїгде пересїдати! **Подорож до Канади і Америки є на Гамбурґ найкоротша і найдешевша.**

Жадайте наших проспектів і цїнників їзди, котрі пересилаємо безплатно.

Руска кореспонденция! Рускі урядники!

Фальк & Co.
Hamburg, Americahaus
87 (2 ?) Raboisen u. Ferdinandstrasse.

Читайте! Читайте!
Повне видане Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти" бажаючи, щоби в кождій руській хатї находили ся Твори Тараса Шевченка, видало сими днями найдешевший збірник сих творів п. з. **„ПОЕЗИЇ Т. ШЕВЧЕНКА"**. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнїйшою окрасою руських хат. Папір велїновий, формат на взір европейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опусту. Висилає ся тілько за надісланєм **2 кор. 30 сот.** на адресу: **КАНЦЕЛЯРИЯ »ПРОСЬВІТИ« у ЛЬВОВІ** (Ринок ч. 10.).

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I-го жовтня 1903.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-европейского).

Поїзд посп.	Поїзд особ.	приходить о годинї	до Львова
	6·10		з Кракова, Берлина, Варшави, Відня
	6·20		з Чернівцїв (Галацу), Чорткова, Калуша
	6·50		з Сокаля, Рави рускої
	7·35		з Самбора, Хирова
	7·35		з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче
	7·55		„ „ на дв. головний
	7·45		з Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
1·30	8·55		з Кракова, Відня, Праги, Берлина
	9·57		з Стрия
	10·25		з Ряшева, Любачева
	11·15		з Станиславова (Кересмезе, Потутор)
	1·10		з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава
2·15			з Підволочиск, Копичинцїв на дв. Підз.
2·30			„ „ на дв. голов.
	4·35		з Стрия, Хирова, Борислава
	5·06		з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.
	5·10		„ „ „ на дв. голов.
	5·20		з Яворова
1·40	5·40		з Чернівцїв, Іцкан
	5·50		з Кракова, Відня, Праги, Берлина
	5·55		з Белзця, Сокаля, Любачева
Ніч			
	8·20		з Яворова
12·20	9·20		з Чернівцїв, Букарешту
8·40 2·31	9·50		з Кракова, Відня, Берлина, Ясла, Риманова
	10·00		з Самбора, Сянока
	10·02		з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.
	10·10		„ „ „ на дв. голов.
	10·40		з Лавочного (Пешту), Хирова, Калуша
	3·09		з Тернополя, Грималова на дв. Підзамче
	3·30		„ на дворець головний

Поїзд посп.	Поїзд особ.	відходить о годинї	зі Львова
	6·22		до Сучави, Жидачева, Кересмезе, Потутор
1·50	6·30		до Підволочиск (Київа), Бродів дв. головний
2·04	6·43		„ „ „ дв. Підзамче
	6·45		до Лавочного (Пешту), Борислава, Дрогобича
8·25 2·50	8·35		до Кракова Відня, Праги, Берлина
	9·05		до Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25		до Самбора, Хирова
	9·40		до Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35		до Чернівцїв, Потутор, Делятина
2·40	10·40		до Тернополя, Потутор, дв. головний
	10·57		„ „ дв. Підзамче
	3·05		до Стрия, Хирова, Борислава
	3·25		до Ряшева, Любачева
	3·40		до Самбора, Хирова
	3·50		до Яворова
Ніч			
	6·05		до Станиславова, Жидачева
12·45	6·15		до Кракова, Відня, Берлина, Варшави
	6·51		до Яворова
	6·40		до Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
	8·05		до Сокаля, Рави рускої
	9·00		до Підволочиск, Бродів гол. дворець
	9·20		„ „ дв. Підзамче
2·51	10·42		до Іцкан, Чорткова
	10·55		до Кракова, Відня, Варшави, Праги
	11·00		до Підволочиск, Бродів дв. головний
	11·24		„ „ дв. Підзамче
	11·05		до Стрия
	11·11		до Жовкви (лише що недїлї)
	4·10		до Кракова, Відня, Праги, Самбора

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6. години вечером до 5. години 59 мінут рано.

Час середно европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) уділяє поснень в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский.** З друкарнї В. А. Шийковского.